

net optage saa mange Patienter, at de efter nogen Tids Forløb i tilstrækkeligt Antal kunde gaa over til Afdelingen for de rolige Patienter; og det er just paa disse sidstnævnte Afdelinger, der stadig er Pladser ledige. Det er dette Forhold, man har ønsket at bøde paa, da man paa Finanslovforslaget for 1916—17 fik optaget en Bevilling til Opførelse af en ny Pavillon for urolige Patienter i Viborg. Meningen dermed var ikke blot at skaffe Plads til disse 20 urolige Patienter, men det var ogsaa for at faa Mulighed for at udnytte de Pladser for rolige Patienter, som stod ledige i Viborg. Der blev paa Finansloven optaget en Bevilling paa 32 800 Kr. til en saadan Pavillon og en Bevilling paa 11 850 Kr. til en dobbelt Funktionærbolig. Men saa skete det, jeg kan godt sige bedrøvelige, at Sagen rent administrativt af Justitsministeriet blev stillet i Bero, Beløbet kom ikke til Anvendelse, og først nu for nogle Maanedere siden fik Hospitalet i Viborg Meddelelse fra Justitsministeriet om, at nu kunde der være Tale om, at man vilde stille et Beløb af omkring 100 000 Kr. til Raadighed for endelig at faa paabegyndt Opførelsen af denne Optagelsespavillon, hvorved det altsaa vil blive muligt ikke blot at skaffe Plads til de 20 urolige Patienter, men ogsaa at faa de Pladser, der staar ledige paa den rolige Afdeling, udnyttet. Her har det vist sig, hvor uheldigt det kan være, at Beløb, der er bevilgede paa en Finanslov, ikke kommer til Anvendelse, idet det billigste Tilbud, der indkom ved Licitationen, var paa 135 000 Kr. Altsaa det Beløb, som oprindeligt i 1916—17 var anslaaet til godt og vel 44 000 Kr., er svulmet op til 135 000 Kr., hvis denne Foranstaltning skal gennemføres nu. Her kan man rigtignok sige, at man har sparet paa Skillingen og ladet Daleren rulle, og det er selvfølgelig i høj Grad beklageligt, at Justitsministeriet her af misforstaaet Sparsommelighed rent administrativt har stillet et Spørgsmaal i Bero, som i Virkeligheden var afgjort paa Finansloven.

Hvad Sindssygehospitalernes Økonomi angaar, har den højtærede Finansminister jo nu faaet Budgettet bragt nogenlunde i Overensstemmelse med de Beløb, hvormed de vil komme til at figurere paa Statsregnskabet, medens man endnu i 1918—19 havde 1 760 000 Kr. bevilget paa Budgettet, medens der paa Tillægsbevillingsloven blev bevilget godt 3 Mill. Kr., altsaa omtrent det dobbelte. Nu er Budgettet imidlertid

bragt nogenlunde i Overensstemmelse med de Udgifter, som kan ventes, og det vil sige, at Budgettet for vore Sindssygehospitaller vil blive paa omkring ved 6 Mill. Kr.

Ser vi imidlertid paa vore Aandsvageanstalter, er Forholdet endnu ganske det samme som tidligere. Her har Finansministeren foreslaaet et Beløb, som aldeles ikke vil komme til at strække til. Det antager jeg ogsaa, den højtærede Finansminister er klar over, og jeg kan ogsaa tænke mig, at det beror paa den Lovgivning, vi i Øjeblikket har, men som jeg synes bør rettes. Finansministeren har paa Finansloven foreslaaet et Beløb af 985 000 Kr. til Aandssvageanstalterne, men der er ikke mindste Tvivl om, at vi her lavt regnet vil faa en Overskridelse af mindst 1½ Mill. Kr. og altsaa maa vente en Post paa mindst dette Beløb paa Tillægsbevillingsloven. Jeg forstaar godt Grunden dertil. Det skyldes Betalingsforholdene paa vore Aandssvageanstalter, som er ordnede ved Lov af 13. Maj 1911, hvor der udtrykkelig staar, at Betalingen er 650 Kr. aarlig for hver uformuende aandssvag, og at af denne Betaling udreder vedkommende Kommune eller private Forsørger et Beløb af 350 Kr., medens Resten tilskydes af Statskassen, dog at Statstilskuddet til den enkelte Anstalt ikke kan overstige 300 Kr. multipliceret med det for Anstalten til enhver Tid normerede Pladsantal. Jeg kan nu meget godt tænke mig, at den højtærede Finansminister har tænkt som saa: Naar der udtrykkelig staar, at Statens Tilskud ikke kan overstige 300 Kr. multipliceret med det til enhver Tid normerede Pladsantal, kan jeg altsaa heller ikke foreslaa mere paa Finanslovforslaget. Der er imidlertid det mærkelige ved denne Lov, at Betalingen er begrænset til 650 Kr. aarlig, men at der er sat en Begrænsning til to forskellige Sider, baade overfor vedkommende Kommune eller private Forsørger og overfor Staten. Men naar der nu sker Overskridelser — som der jo maa komme i disse Tider —, maa denne Overskridelse udredes af en af Parterne, og her er det da selvfølgelig Staten, der har maattet udrede Underskuddet, som stadig er vokset i ganske overordentlig Grad. Sidste Aar, der var Balance paa dette Budget, var Aaret 1911—12. Allerede i 1912—13 maatte Staten betale paa Tillægsbevillingsloven et Tilskud af et halvt Hundrede Tusind Kroner. Det er steget i Løbet af de nærmest følgende Aar op til